

עמ"ת 36092/01/15 - מדינת ישראל נגד אמיר שליאן

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 36092-01-15 מדינת ישראל נ' שליאן(עציר)

תיק חיצוני:

בפני כב' סגן הנשיא - השופט תאופיק כתילי
מדינת ישראל

עוררת

נגד

אמיר שליאן

משיב

החלטה

1. בפניי ערר המדינה על החלטת כבוד השופטת דלית שרון גרין, בבית משפט השלום בנצרת (מ"ת 14-07-55406), לפיה שוחרר המשיב בתנאים מגבילים, למעצר בית חלקי בביתו בנצרת-עילית.

2. ביום 12.1.15 הוגש נגד המשיב, בבית המשפט השלום בנצרת, כתב אישום (ת"פ 15-01-20754) המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), שהופנו כלפי הכומר גבריאל נדאף, משפחתו, ומאבטחו האישי של הכומר, סאמר גוזין. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים (בתיק מ"ת הנ"ל). הצדדים הסכימו על קיומה של תשתית ראיתית לכאורית להוכחת האמירות המיוחסות למשיב, אך המשיב טען כי אין עילת מעצר נגדו.

3. ביום 18.1.15 ניתנה החלטתה של כב' השופטת שרון גרין הנ"ל, לפיה האינטנסיביות בה נאמרו הדברים והמסה של אנרגיה אלימה שהם מגלמים מקיימים עילת מעצר שבבסיסה מסוכנותו של המשיב. למול מסוכנותו, ציינה כב' השופטת את היותו אדם נורמטיבי וחיובי שתרם לחברה, ובאיזון האינטרסים קבעה כי ניתן להפיג את מסוכנותו בדרך שפגיעתה בחירותו פחותה, ולהסתפק בקביעת מעצר בית חלקי (לשעות הלילה) בתנאים מגבילים שפורטו בהחלטה.

4. לטענת העוררת, שגה בית-המשפט קמא עת הורה על שחרורו של המשיב למעצר בית חלקי, ויש להורות על המשך שהייתו במעצר בית מלא עד תום ההליכים נגדו. לדברי העוררת, היה מקום להזמנת תסקיר בעניינו של המשיב, וקביעת בית-המשפט קמא לפיה מדובר באדם נורמטיבי, עומדת בניגוד לכניסתו מדעת למצב של שכרות ולאיומים המיוחסים לו בכתב האישום. כן לא היה מקום להותיר את המשיב ללא הגבלה במשך שעות היום, כאשר לטענת המשיב הוא פעל תוך צריכה מופרזת של אלכוהול, ולהסתפק בהתחייבותו של המשיב להימנע משתייה, כך שבשעות היום התחייבותו בלבד היא שמאיינת את מסוכנותו. עוד נטען כי לא ניתן משקל מספיק לתוכן האיום והאובססיביות הגלומה בהם, המבטאים סיכון רב. לפיכך, סברה העוררת, כי ראוי להטיל על המשיב מגבלות נוספות ובהן מעצר בית מלא והפקדות גבוהות יותר.

5. ב"כ המשיב ביקש מבית-המשפט לדחות את הערר, ולהותיר את החלטת בית-המשפט קמא על כנה. בית-המשפט קמא בחן את טיעוני הצדדים וגיבש החלטה המבוססת על היכרות מעמיקה עם חומר הראיות, ולאחר בחינה סבר כי יש לאזן את מסוכנותו של המשיב למול הפגיעה בזכויותיו, בהחלטה אשר לא נפל בה כל פגם. כן נטען כי הדברים נאמרו תחת השפעת אלכוהול, וכי המשיב הנו אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי או חקירתי, שתרם רבות לקהילה ולמדינה, שרת בצה"ל ובמילואים וכן התנדב במשטרה.

6. לאחר עיון ושקילה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. החלטת בית-המשפט קמא מבטאת איזון בין הצורך לאיין את מסוכנותו של המשיב, ובין הרצון להימנע מפגיעה מפליגה בזכויותיו של המשיב בטרם הסתיים משפטו. האיומים המיוחסים לו לכאורה אמנם חמורים המה, אולם מדובר באדם נורמטיבי ככלל, שתרם לחברה, ומעשיו באו על רקע אישי ולא אידיאולוגי. בית-המשפט קמא היה רשאי להורות על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים, גם בהיעדר תסקיר מעצר, שכן התסקיר הנו כלי עזר בלבד, ובית-המשפט אינו מנוע מלהידרש לשחרורו של נאשם, גם בהעדרו (ראו בש"פ 6470/10 **ליהם נ' מדינת ישראל**, 8.9.10). מעבר לנדרש, אומר כי גם בתנאים המגבילים שהוטלו עליו במסגרת החלטת בית-המשפט קמא, יש פגיעה לא פשוטה עבור אדם נורמטיבי המואשם לראשונה בחייו בפלילים, וניתן להסתפק בהם ואף בפחות מכך.

7. **לאור המפורט לעיל, הערר נדחה.**

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ה, 22 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.